Ασκητές μέσα στον κόσμο Β': Μοναχός Δημήτριος (Σολωμός)

Categories : ΘΕΟΛΟΓΙΑ

Date : 18 Ιουλίου, 2023

Ο μακαριστός Σολωμός [1] -και μετέπειτα Δημήτριος μοναχός- καταγόταν από το χωριό Κρίτου Μαρόττου της Κύπρου. Γεννήθηκε το έτος 1859. Παντρεύτηκε την Παρασκευή Χριστοδούλου Πούλλου και κατοίκησαν στο χωριό Φύτη της Πάφου. Απέκτησαν πέντε παιδιά. Στην γέννα του πιο μικρού, του Χριστοδούλου, η Παρασκευή εκοιμήθη και ο Σολωμός έμεινε χήρος από την ηλικία των 43 ετών. Με πίστη στον Θεό υπέμεινε τις δυσκολίες, τίμησε την χηρεία του, μεγάλωσε και αποκατέστησε τα παιδιά του.

Ήταν ψάλτης και είχε πολλή αγάπη για την Εκκλησία και την λατρεία. Διάβαζε πολύ, κυρίως τα εκκλησιαστικά βιβλία, και έλεγε χαρακτηριστικά: «Ο ανθός των

χαρτιών είναι το Ψαλτήρι». Δηλαδή, το καλύτερο από όλα τα βιβλία της Εκκλησίας, αυτά που έχει ο ψάλτης στο αναλόγιο, είναι το Ψαλτήρι.

Τόσο ενδιαφέρον και τόση αγάπη είχε για την Εκκλησία και τις ακολουθίες, ώστε όταν ερχόταν από το χωράφι, άφηνε τα βόδια να μπουν στον σταύλο, πλενόταν και χωρίς να αλλάξη ρούχα πήγαινε στην Εκκλησία. Τα περισσότερα του ψάλτη τα είχε μάθει απ’ εξω.

Ήταν άνθρωπος του Θεού και προσευχόταν πολύ. Άφησε μνήμη αγίου ανθρώπου. Επιβλήθηκε στην συνείδηση των ανθρώπων του χωριού και των γύρω χωριών, ως ο Γέροντας του χωριού. Παρόλο που δεν ήταν ιερωμένος, έχαιρε μεγάλου σεβασμού. Έτρεχαν και από τα περίχωρα να τον συμβουλευθούν ή να του ζητήσουν να προσευχηθή για να γίνουν καλά οι ίδιοι ή τα ζώα τους. Ο λόγος του ήταν σεβαστός, αποδεκτός από όλους και είχε βαρύτητα. Έλεγαν, «το είπε ο Χατζη-Σολωμός»[2], και το εδέχοντο χωρίς δεύτερη κουβέντα.

Πολύ ελυπείτο όταν έβλεπε ανθρώπους να είναι αδιάφοροι στα πνευματικά, και προσπαθούσε να κίνηση το ενδιαφέρον τους. Στο σπίτι του είχε «ανεμοδούλαπο» με το οποίο έβγαζαν τους σπόρους από το βαμβάκι. Πήγαιναν οι γυναίκες του χωριού με την σειρά να καθαρίσουν το βαμβάκι από τους κόκκους. Ο Χατζη-Σολωμός δεν έχανε την ευκαιρία και τις μιλούσε για πνευματικά θέματα. Αυτές όμως ήταν αγράμματες και δεν έδειχναν ενδιαφέρον, αλλά πρόσεχαν να τελειώσουν την δουλειά τους. Αυτός απογοητευμένος από την αδιαφορία τους έλεγε: «Σας μιλώ, σας μιλώ, αλλά ο νους σας γυρίζει αλλού».

Άλλοι όμως τον άκουγαν με προσοχή και ενδιαφέρον. Μάζευε τα μικρά παιδιά και τα μιλούσε. Πολλοί γονείς επειδή είχαν δουλειές και δεν ευκαιρούσαν να πάνε, έστελναν τα παιδιά τους για να ρωτήσουν και να πάρουν απάντηση σε κάποιο θέμα που τους απασχολούσε.

Έστειλαν κάποτε να ρωτήσουν τον Χατζη-Σολωμό για τον Δημοσθένη, ένα παιδί που ξυπνούσε στον ύπνο του, φώναζε και δεν μπορούσε να κοιμηθή. Ήθελαν να μάθουν γιατί του συμβαίνει αυτό και τι πρέπει να κάνουν. Απάντησε ότι στο Άγιο Βάπτισμα δεν διαβάστηκαν όλες οι ευχές, γι’ αυτό συμβαίνουν αυτά, και τους συμβούλευσε να πάνε το παιδί στον Άγιο Νεόφυτο, να το βάλουν κάτω από το Ευαγγέλιο, όταν το διαβάζη ο ιερέας, και θα γίνει καλά. Αφού το είπε ο Χατζη-Σολωμός έπρεπε να γίνη. Έκαναν όπως τους είπε και ο Δημοσθένης έγινε τελείως καλά.

Στα τελευταία χρόνια της ζωής του έχασε το φως του. Έζησε τυφλός ίσως και είκοσι

χρόνια. Αυτό όμως δεν τον εμπόδισε από τα πνευματικά του αγωνίσματα. Επιδόθηκε περισσότερο στην προσευχή. Στην Εκκλησία τον πήγαιναν κρατώντας τον από το χέρι. Από το στασίδι του βοηθούσε και διώρθωνε τους ψάλτες, γιατί ήξερε το τυπικό απ' εξω. Ακόμη θυμούνται τα εγγόνια του ότι μόνος του με δικούς του υπολογισμούς έβγαζε το Πασχάλιο, δηλαδή εύρισκε πότε γιορτάζεται το Πάσχα κάθε έτος. Είχε υπολογίσει μέχρι το έτος 2000 την ημερομηνία εορτασμού του Πάσχα.

Η νύφη του Δέσποινα, ήταν πολύ ευλαβής και τον παρακίνησε να γίνη μοναχός. Με χαρά το δέχθηκε. Ήρθαν πατέρες από το Σταυροβούνι και τον έκειραν μοναχό, μετονομάζοντάς τον Δημήτριο. Είχε σε ευλάβεια τον άγιο Δημήτριο, στον οποίο ετιμάτο ο ναός του χωριού, γι' αυτό είχε ονομάσει Δημήτριο και έναν γυιό του.

Ενώ πάντοτε ενεδύετο την παραδοσιακή μαύρη βράκα, το ζιμπούνι (γιλέκο), μαύρη ζώστρα στην μέση, ποΐνες (ποδίνες=μπότες), και κεφαλόδεσμο στο κεφάλι, μετά την κουρά του στην Εκκλησία έβαζε πάνω του και το ράσο.

Εκοιμήθη στις 26 Φεβρουάριου 1949 σε ηλικία 90 ετών.

Μετά από χρόνια, στις 9-9-1976 εκοιμήθη ο γαμπρός του Ξενοφών, σύζυγος της κόρης του Ελένης, και χρειάσθηκε να ανοιχθή ο τάφος του. Τότε όλοι οι παρευρισκόμενοι δοκίμασαν έκπληξη μεγάλη, διότι τα λείψανα του π. Δημητρίου απέπνεαν άρρητη ευωδία.

Αιωνία του η μνήμη. Αμήν.

Παραπομπές:

1. Η Κύπρος, η μαρτυρική μεγαλόνησός μας με τους πολλούς Αγίους, έχει ζωντανή ασκητική παράδοση και αρκετούς ασκητές που αγωνίζονται μέσα στον κόσμο. Ευχαριστούμε τον π. Θεοδόσιο Χριστοφόρου, εφημέριο στο ναό του Αγίου Μάμαντος, κάτω Λακατάμιας για τον κόπο του να συλλέξη στοιχεία για τις τέσσερις (β', θ', ις' και ιθ') από τις έξι βιογραφίες των Κυπρίων που περιέχονται στον παρόντα τόμο.
2. Ο Σολωμός έγινε προσκυνητής μάλλον αφού πάντρεψε τα παιδιά του σύμφωνα με την τότε ευλογημένη συνήθεια. Πήγαιναν δηλαδή οι ενήλικες στα Ιεροσόλυμα για να προσκυνήσουν, να εξομολογηθούν, να φέρουν μαζί τους τα σάβανα και να ετοιμασθούν για την άλλη ζωή. Τιμούσαν την ιδιότητα του Χατζή και ο κόσμος τους τιμούσε. Στην Εκκλησία εστέκοντο σε τιμητική θέση και στα δίπτυχα εμνημονεύοντο ως προσκυνητές. Η ζωή τους έπρεπε να είναι πολύ προσεκτική, όπως ήταν και του Χατζη-Σολωμού.

("Ασκητές μέσα στον κόσμο, τόμος Β΄", έκδοση Ιερού Ησυχαστηρίου «Άγιος Ιωάννης ο Πρόδρομος», Μεταμόρφωσης Χαλκιδικής, 2012)

(Πηγή ψηφ. κειμένου: pemptousia.gr)